

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 553

Ἔτος ΚΓ΄.

1 Νοεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ παράδοσις

Β΄

Τὸ ἀσυγκρίτως πολυτιμότερον στοιχεῖον τῆς «εὐρυτάτης Ἐθνικῆς παραδόσεως» ἡμῶν, εἶναι τὸ τῆς «**ιεραῶς παραδόσεως**». Ἀποτελεῖται δὲ αὕτη ἀπὸ τὴν γραπτὴν παράδοσιν, ἣτις περιλαμβανομένη ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἀποτελεῖ μέρος μόνον αὐτῆς (Ἰωάν. ΚΑ΄ 25), καὶ ἀπὸ τὴν προφορικῶς μεταδιδόμενην Ἀποστολικὴν παράδοσιν.

Ἡ προφορικὴ παράδοσις, ἣτις ἀποτελεῖ, ἐν τῇ στενωτέρᾳ τῆς λέξεως ἐννοίᾳ τὴν Ἀποστολικὴν παράδοσιν, ἔχει, οὐχὶ μόνον ἐρμηνευτικὸν χαρακτήρα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ συμπληρωματικόν, ἀποτελοῦσα ἰσόκυρον τῇ Καινῇ Διαθήκῃ πηγὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὴν ὁποῖαν ἀποδέχονται ὡς θεόπνευστον καὶ οἱ ἀρνούμενοι τὴν ἱερὰν παράδοσιν Διαμαρτυρόμενοι, ἀποδίδει τὴν ἰδίαν ἀξίαν εἰς τὴν προφορικὴν καὶ γραπτὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων. «**Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**» (Β΄ Θεσσαλ. Β΄ 15) κ. ἄλ. λέγει ὁ θεὸς Παῦλος. Ὁ

Θεοφόρος Ἰγνάτιος, ὁ μέγας οὗτος Ἀποστολικὸς Πατὴρ καὶ ἱερομάρτυς, προτρέπει τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων, «**ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως**». Ἐπίσης ὁ ἱερὸς Πολύκαρπος φρονεῖ, ὅτι ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντλήται μόνον ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος, ἀποδίδων ἄριστα τὴν περὶ παραδόσεως διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παρατηρεῖ: «**Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν ΑΥΤΗΝ ΙΣΧΥΝ ΕΧΕΙ**» (Λόγος περὶ Ἀγ. Πνεύματος). Καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες, οἱ μετὰ τὸ πέρας τῆς δευτέρας εἰκονομαχίας ἐν Κωνσταντινοπόλει συνελθόντες, ἀπεφάνθησαν ἐν Συνόδῳ (842) προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ ὁμολογητοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου ὡς ἑξῆς: **Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκ-**

κλησία ως παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι, ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ... ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν...» (Συνοδικόν—Τριώδιον Κυριακῆ τῆς Ὁρθοδοξίας).

Φύλαξ καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἣτις ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, ὡς ὁρατὴ ἅμα καὶ ἀόρατος Κοινωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, εἶναι ἀλάθητος ὡς σύνολον. Τὸ πανάγιον πνεῦμα ἀποφαίνεται διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ «σκεύους τῆς ἐκλογῆς» ὅτι ἡ «Ἐκκλησία τοῦ ζώντος Θεοῦ» εἶναι «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας» (Α' Τιμόθ. γ' 15).

Εἶναι ΑΛΑΘΗΤΟΣ ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον, διότι ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὁ Χριστός, καὶ τὸ ἐνοικοῦν ἐν αὐτῇ Πανάγιον Πνεῦμα, καθοδηγοῦν αὐτὴν «πρὸς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 12' 13). Ἄνευ τῆς ιδιότητος αὐτῆς, ὁ σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀπέβαινε μάταιος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀποφαίνεται, ὡς ἀλάθητος, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν πηγῶν, διατηρεῖ αὐτὰς ἀκεραίας καὶ ἐρμηνεύει αὐθεντικῶς τὴν εἰς αὐτὰς περιεχομένην διδασκαλίαν.

Ἡ γνώμη τῶν Διαμαρτυρομένων, καθ' ἣν πᾶς τις δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ κατανοήσῃ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀντίκειται πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀγίαν Γραφήν. (Β' Πέτρου α' 20), ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα.

Κατὰ ταῦτα, ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δέχεται, ὅτι τὸ ἄτομον πρὸς τὴν ὀρθὴν Ἑρμηνείαν καὶ κατανόησιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἔχει ἀνάγκην τῆς χειραγωγίας καὶ καθοδηγήσεως τῆς Ἀλαθῆτου ἐκκλησίας.

Διότι ἀπ' αὐτῆς ἐκ τῆς Ἀποστολικῆς

ἐποχῆς ἀνεφάνησαν πλείστοι παραχαράκται τῆς Ἀληθείας, οἱ ποικιλώνυμοι αἵρετικοί, οἵτινες παρερμηνεύοντες ὠρισμένα χωρία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ δημιουργοῦντες ἰδίαν φασμασίαν, κατέτενον τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τοὺς τοιοῦτους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὅ παρελόβετε, ἀνάθεμα ἔστω (Γαλ. α' 8)· καὶ πάλιν «εὗς παρέδωκα τῷ Σατανᾷ, ἵνα πειδευθῶσι μὴ βλασφημεῖν, (τοὺς ναυαγῆσαντας περὶ τὴν πίστιν) (Α' Τιμοθ. α' 20). Ὁ δὲ Ἀπ. Πέτρος γράφει, ὅτι ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐποχὴν του ἀμαθεῖς τινες καὶ ἀστήρικτοι περὶ τὴν πίστιν, οἵτινες τὰ δυσνόητα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀγ. Παύλου παρερμήνευον πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν. (Β' Πέτρ. γ' 16).

Κατόπιν τούτων γίνεται ἀντιληπτὸν καὶ εἰς τὸν κοινὸν νοῦν ἔχοντα, ὅτι διὰ τὴν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κριτήριον τι, βεβαιωμένον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ κριτήριον τοῦτο εἶναι ἡ Γνώμη τῆς ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος καθοδηγουμένης εἰς «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» «Μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς (ὀρθοδόξου) καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» ἣτις, ὡς προελέχθη, εἶναι δι' ὅλους τοὺς αἰῶνας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας».

Κατὰ ταῦτα, αἱ ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας καθορισθεῖσαι ἀλήθειαι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελοῦσι τὴν καλουμένην «Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν», ἣτις, προερχομένη ἐκ τῆς ΑΛΑΘΗΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ εἶναι ἐπίσης ΑΛΑΘΗΤΟΣ, καὶ ἐπομένως ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ ἅτομα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἡ «Ἀποστολικὴ παράδοσις».

Δὲν χρῆζον ἐπομένως διορθώσεως τὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

6

Ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, πληροφορηθεὶς ἐν τῇ μεταξύ τὰς ἀποπλανήσεις τὰς ὁποίας ὁ Ἄρειος εἶχεν ἐπιτύχει ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἔσπευσε νὰ γράψῃ καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἐπείγουσας ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους αὐτῆς, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεκάλυπτε τὰς κακοδοξίας τοῦ Ἀρείου. Πλείστοι ἐκ τούτων ἀπήντησαν ὅτι δὲν εἶχον ἀντιληφθῇ τὴν ὑποκρίσιν τοῦ Ἀρείου καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ εἶχον οὐδεμίαν πρὸς αὐτὸν ἐπικοινωνίαν. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν δὲ τούτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρου, κατασταθεὶς ὁ Ἄρειος τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπεχθείας μεταξύ τῶν Ἐπισκόπων, ἡναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ παρὰ τῇ συμμάχῳ καὶ φίλῳ του Εὐσεβίῳ τῆς Νικομηδείας.

Οἱ δύο δὲ οὗτοι ἀπέστειλαν μετ' ὀλίγον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλέξανδρον, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἄρῃ τὸν ἀφορισμὸν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξαπολύσει κατ' αὐτῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν των. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἔμενεν ἀκαμπτος. Ὁ Ἄρειος καὶ οἱ φίλοι του ἐξεμάνησαν τότε, ὅλη των δὲ ἡ λύσσα ἐστράφη πρὸ παντὸς ἐναντίον ἐνὸς ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς τὸν κύριον αἴτιον τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἄρειος εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸν νεαρὸν Ἀθανάσιον καὶ τὸν ἀδαμάντινον χαρakterῶν του. Μετὰ ζηλοτυπίας δὲ παρετήρησε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ὁ γέρον Πατριάρχης. Ὅταν λοιπὸν ἔλαβε τὰ ἀρνητικὰ πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ γράμματος τοῦ Πατριάρχου, ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς: «Εκεῖνος καὶ ὄχι ἄλλος, ὁ Ἀθανάσιος μᾶς ἀπορρίπτει» Ὅλον τὸ μῖσος τοῦ αἵρετικοῦ στρατοπέδου ἐστράφη ἔκτοτε κατ' «ἐκείνου», τοῦ νεαροῦ Ἀθανασίου.

Ὁ Νικομηδείας Εὐσεβίος ἐν τῇ μεταξύ συνεκάλεσε σύνοδον ἐξ Ἐπισκόπων Ἀρειανῶν, ἥτις ἐξαπέστειλεν ἐπιστολὴν εἰς ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους, παρακινούσα αὐτοὺς νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τὸν Ἄρειον καὶ τοὺς ὁπαδούς του.

Ἀλλ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλέξανδρος ἠγγρύπνει. Συντάξας ὑπόμνημα περιέφερε πρὸς ὑπογραφήν, διὰ τῶν ἀφοσιωμένων πρὸς αὐτὸν κληρικῶν, εἰς ὅλους τοὺς Ὀρθόδοξους Ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπὶ πλέον δὲ, περισσότεραι τῶν ἐβδομήκοντα ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι περιείχον τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ τὴν ἐκθεσιν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐστάλησαν πανταχοῦ, εἰς τε τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται τίς ἦτο ὁ συντάκτης ὅλων αὐτῶν τῶν ἐγγράφων. Ὁ νεαρὸς Διάκονος εἶχε δανίσει εἰς τὸν προεστάνον του ὁλόκληρον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα του, τὴν πίστιν καὶ τὸ πύρινον ὕψος του.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας—325 μ. Χ.

Βασιλεὺς τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Υἱὸς τῆς Αὐτοκρατορίας Ἑλένης ἡ ὁποία ἦτο πράγματι ἁγία, εἶχε θηλάσει μετὰ τοῦ γάλακτος καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς

τὴν ἀρετὴν. Ἐφιλοδόξει διὰ τοῦτο νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ τὴν Οἰκουμένην.

Βύρθεῖς εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐπληροφορήθη περὶ τῆς αἵρέσεως, ἡ ὁποία συνετάραττε τότε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς ἄλλας χώρας. Ἐπειδὴ δὲ ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συνήθους τινὸς ἔριδος εἰς τὰ τῆς πίστεως, ἔγραψεν ἐπιστολὴν τινα κοινὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς τὸν Ἄρειον, τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθη νὰ κομίσῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος τῆς Ἰσπανίας, ὁ Ὅσιος Κορδοῦης, ὅστις, ἀφιχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, συνήθροισε τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Αἰγύπτου εἰς Σύνοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξητάσθησαν πολλὰ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Οἱ Αἵρετικοὶ παρὰ ταῦτα ἐνέμειναν πεισιμόνως εἰς τὰς πλάνας των.

Ἡ μανία των μάλιστα ἐξήφθη περισσότερον, καὶ ἐν στιγμῇ παραφορᾶς των ἐλιθοβόλησαν τὸ ἄγαλμα τοῦ Αὐτοκράτορος (Κων)τίνου τὸ ὁποῖον εἶχε στηθῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἡ στάσις ὅμως τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν ὕβριν ταύτην, ἦτο ὑπέροχος. Οἱ αὐλικοὶ τοῦ ἔλεγον πρὸς αὐτὸν κατηγανакτησμένοι. «Παρεμόρφωσαν ἔν ἀπὸ τὰ ἀγάλματά σου μὲ λιθοβολισμοὺς, Βασιλεῦ, τὸ πρόσωπόν σου κατεμωλωπίσθη».

Ὁ Κωνσταντῖνος τότε ὑπεμεδίεισε καὶ περὶ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τὸ μέτωπόν του σιγὰ σιγὰ, «ὄχι, εἶπε, δὲν αἰσθάνομαι κανὲν τραῦμα».

Αἱ πληροφορίες ὅμως τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ὁ Ἐπίσκοπος Ὅσιος ὁ Κορδοῦης, προσέτι δὲ ἡ ἀδιαλλαξία τοῦ Ἀρείου καὶ ὅλα τὰ ἐπεισόδια συνετέλεσαν, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ ὁ Κωνσταντῖνος τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως. Ἀπεφάσισεν θέν νὰ λάβῃ δραστικὰ μέτρα πρὸς ἐκκαθάρισιν αὐτῆς. Ἐξαπέλυσεν ἐν πρώτοις αὐτοκρατορικὴν ἐγκύκλιον ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ ἀχανοῦς Κράτους του, διὰ τῆς ὁποίας ἐστιγμάτιζε τὸν Ἄρειον, μετὰ ταῦτα δὲ ἐτέραν τοιαύτην, καλῶν διὰ ταύτης τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Οἰκουμένης εἰς γενικὴν Σύνοδον, ὅρισας ὡς τόπον συναγέρσεώς των τὴν Νίκαιαν τῆς Βυθυνίας.

Ὅταν οἱ τριακόσιοι δέκα ὀκτὼ Ἐπίσκοποι, οἱ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐκ τῆς Δύσεως κατέλαβον τὰς θέσεις των ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου, μεταξύ τῶν ὁποίων εὕρισκοντο γέροντες ὁμολογηταὶ οἵτινες ἔφερον τὴ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν σωμάτων των, τὰ ἴχνη τῶν μαρτυρίων, τὰ ὁποῖα εἶχον ὑποστῇ κατὰ τὸν τελευταῖον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ διωγμὸν, τὸ θέμα ὑπῆρξεν ἄκρως συγκινητικόν. «Αἱ τρεῖς ὑψηλότεραι μεγαλειότητες τῆς γῆς, ἡ μεγαλειότης τῆς ἡλικίας, ἡ μεγαλειότης τῆς συνέσεως καὶ ἡ μεγαλειότης τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἐπεσκίαζον τὰς ἱερὰς κεφαλὰς των». Ὁ Κωνσταντῖνος καταλαβὼν θέσιν τιμητικὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ ἐκείνῃ συνόδῳ προσέδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς δυνάμεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Ἀστορίας κ. Πέτρου εἰς Μόντρεαλ Καναδᾶ. Ὄψω ὁ Σεβ. ἔχων δεξιὰ τοῦ τὸν δραστήριον Ἀρχιμ. Ἀκάκιον Ντοῦσκον καὶ ἀριστερὰ τοῦ τὸν αὐτάδελφόν του Ἀρχιμ. Νήφωνα. Κάτω τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ἐξωθι τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ Ἱερατικὸν Συνέδριον

Τὴν 11)24 τοῦ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. συνήλθον οἱ ἐφημέριοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἀπάσης Ἑλλάδος κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον Τσακοῦ πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τῆς Ἠγεσίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κατὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα.

Μετὰ τὴν καθιερωμένην προσευχήν, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου Ἀρχιεπ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τούτου χοιρετίσας ἐγκαρδίως καὶ εὐχαριστήσας τοὺς παρισταμένους, οἵτινες προθύμως ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰσερχόμενος εἰς τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου, ἔθιξεν, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς πολλὰ θέματα φλέγοντα τοῦ ἰδιομόρφου ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος παρασχῶν ἀνάγλυφον ἔκθεσιν τῆς ὑφισταμένης παρ' ἡμῖν καταστάσεως καὶ τονίσας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Ἱ. Κλήρου πρὸς τε τὴν Ἠγεσίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τοὺς πιστοὺς τοὺς σταθερῶς ἀκολουθοῦντας τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ἅγιος Πρόεδρος, ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν Ἅγιον Πρωτοσύγκελλον Ἀρχιμ. Θεόφιλον Τσίρμπαν, ὅστις ὠμίλησεν ἐπιτυχῶς μὲ θέμα: «Ὁ ἱερεὺς καὶ τὰ καθήκοντά του».

Ἀκολουθῶς ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμῆτσος διεξελέγων λίαν καταλλήλως καὶ εὐστόχως τὸ θέμα: «Αἱ Κινοτομίαι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας».

ᾠμίλησαν ὡσαύτως ὁ Πρωτοπρ. Μιχαήλ Ν. Σαββόπουλος — Δράμας, ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Κυργιαζῆς, ὁ αἰδεσ. Κων)τῖνος Παπαντωνίου κ. ἄ.

Οἱ Σύεδροι Κληρικοὶ μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατείθουσισσμένοι καὶ εὐέλπιδες διὰ τὴν προώθησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπεχώρησαν τοῦ Συνεδρίου μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐργασθοῦν μετὰ ζήλου πυρετώδους πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ἱερῶν σκοπῶν, οὓς ἐπιδιώκει ἡ

Ἠγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ Οἰκοτροφείου.

Εἰς τὸ Ἱερατικὸν τοῦτο συνέδριον συμμετέσχον περὶ τοὺς 50 ἱερεῖς ἐκ διαφόρων Παραρτημάτων τῆς Ἑλλάδος. Ἀτυχῶς πολλοὶ ἐκ τούτων ἀπειθήσαντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας δὲν προσῆλθον. Ἐὰν τοῦτο ἐπαναληφθῇ εἰς τὸ μέλλον, θὰ ἐπιβληθοῦν εἰς αὐτοὺς αἱ δέουσαι κυρώσεις πρὸς συμμόρφωσιν καὶ φρονηματισμόν.

Ἄς λάβουν προσέτι κατὰ νοῦν ἐκεῖνο τὸ ἀξιωματικόν τοῦ θεοκήρυκος Παύλου: **Πᾶσα παράβασις καὶ ἀρακτοῦ ἔλαβε ἔνδικον μισθαποδοσίαν** καὶ τὸ τοῦ Κυρίου: «ὁ ὑμῶν ἀκούων, ἐμοῦ ἀκούει, ὁ δὲ ὑμᾶς ἀθετῶν, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δ' ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με». Ταῦτα πρὸς γνῶσιν, παιδαγωγίαν καὶ διόρθωσιν τῶν ἀπειθῶν!

Ἰδοὺ ἡ προδοσία (εἰς τὸ κυκλοφορήσαν πρό-
κινος ἄνω εἰκονιζόμενον γραμματόσημον), ἥτις
ἐξυφάνθη κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ
τοῦ παποδούλου Μελίτωνος, ἐκπροσώπου τοῦ Οἴκ.
Πατριάρχου.

Εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἡ ἔνωσις ἔχει γίνει. Τί
ἐτι χρειᾶν ἔχομεν μαρτύρων;

Στῶμεν καλῶς, οἱ Ὀρθόδοξοι.

Δημοσιεύσεις «Ἐθνικοῦ κήρυκος» Ν. Ὑόρκης 4 - 10 - 68.

Κε Συντάκτα,

Εἰς σημερινόν φύλλον τοῦ Κήρυκος εἶδα ἄρθρον ποῦ ὀνομάζει τὸν Ἐπίσκοπον Πέτρον Ἀστυφίδην «ΕΞΑΡΧΟΝ» καὶ μοῦ ἐγεννήθησαν ἀπορίες.

Εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ ἀπαντήσετε διὰ τῆς ἐξόχου στήλης (Ποίος Ἐκκλησίας εἶναι Ὁ Ἐξάρχος;». Ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος, ποῖος τὸν ἐχειροτόνησε καὶ ποῖαν Ἐκκλησίαν ἀντιπροσωπεύει;

Ἐπίσης εἶναι τὰ Μυστήριά του ἔγκυρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφ' ὅσον τὸ Κράτος ἀναγνώριζε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς;

Ἐνδιαφέρομαι γιατί ἐσπούδασα Θεολογίαν ἐν Ἀθήναις ἀλλὰ δὲν ἔλαβα πτυχίον.

Μετ' εὐχαριστιῶν
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΛΑΝΔΡΑΣ
612 W. 198 ST.
N.Y.C

Εἰς ἀπάντησιν σχετικῆς ἐρωτήσεώς σας μᾶς ἀνεκοινώθησαν ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀστορίας τὰ κάτωθι:

«Ὡς γνωστὸν τόσον ἐν Ἑλλάδι, ὅσον καὶ ἐν Ἀμερικῇ ὑφίσταται μία μεγάλη μερὶς Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων, ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ποῦ παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις καὶ κρατοῦν τὸ παλαιὸν ἔορτολόγιον, ὅπως καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

»Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει Σύνοδος Ἀρχιερέων ἀποκαλουμένη ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, δηλαδὴ τῶν Γηγῆσιων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Παλαιοημερολογιτῶν). Ὡς Ἀρχιεπίσκοπον ἔχει τὸν Μακ. Αὐξέντιον Πάστραν. Ἡ Σύνοδος αὕτη διώρισε τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον, ὡς Ἐξάρχον αὐτῆς διὰ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ παλαιοημερολογίτας. Ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ ἡ Κανονικότης τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν προέρχεται ἀπὸ τὴν Ρω-

σικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Λευκορώσων, ἧς προΐσταται ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι Λεόντιος καὶ Σεραφεὶμ ἐχειροτόνησαν τὸ ἔτος 1962 τὸν Θεοφιλέστατον κ. Πέτρον.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΜΟΝΤΡΕΑΛ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Τὴν Κυριακὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν Μόντρεαλ ὁμογενεῖς, ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἔορτολόγιον, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος κ.κ. Πέτρος, Ἐξάρχος τῆς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος. Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. κ. Νήφωνος Ἀστυφίδη, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ αεροδρόμιον ὑπὸ τοῦ ἡφμερίου τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας καὶ μελῶν τῆς Ἐκκλησι. Ἐπιτροπῆς. Ὁ χώρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἐθαγγελιστρίας, ὅπου ἱερουργήσεν ὁ Θεοφιλέστατος ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ οἱ ὑπερπεντακόσιοι πιστοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ παρακολουθήσουν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Ὁ Θεοφιλέστατος μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, προπορευομένων τῶν Ἐξαπερυγῶν, ποῦ ἐκράτουν μαθηταὶ τοῦ σχολείου τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἱεροφαιτῶν καὶ τοῦ κλήρου, ὡδήγησε τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα εἰς τὸν ὑπὸ ἀνέγερσιν ναόν, ὁμιλήσας καταλλήλως περὶ συνεργασίας καὶ ἀγάπης διὰ τὴν πρόδον τῆς κοινότητος, διένευμεν ἐν συνεχείᾳ τὸ ἀντίδωρον εἰς τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι μετὰ σεβάσμου ἠσπάζοντο τὴν δεξιάν του.

Ἀξίζουσιν συγχαρητήρια εἰς τοὺς πρωτεργάτας τοῦ ὁραίου αὐτοῦ ἔργου καὶ ἰδιαίτερως εἰς τὸν ἀκούραστον πατέρα Ἀκάκιον Ντοσκον, τὴν ψυχὴν τῆς ὅλης κινήσεως. Ὁ Θεοφιλέστατος κ. Πέτρος ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένῃ ἐνταῦθα, ἐκφράσας τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὸ συντελούμενον ἐν Μόντρεαλ ἔργον, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Πρόεδρον Κυβερνήσεως Γεώργιον Παπαδόπουλον, Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν Στυλιανὸν Παττᾶκόν, Συναγερμοῦ Νικόλαον Μαχαρέζον.

ΛΘΗΝΑΣ

Ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς πρωτεργάτας Ἐπαναστάσεως 21 Ἀπριλίου πολλαχόθεν εἶχεν ἐκδηλωθῇ καὶ οὐδεὶς ἀμφέβαλλε. ΣΤΟΠ. Δημοφύψισμα ὁμῶς 29 Σεπτεμβρίου ἀποτελεῖ διὰ ὑπολειφθεῖσαν ἐλαχίστην λύμην ἑλληνικὴν καὶ ξένους ἐχθροὺς Ἑλλάδος οὐχ' ἀπλῶς φέμωτρον ἀλλὰ βῆμα ἐκράτους ἀποκαθημένης καθιστῶν αὐτοὺς ἐσσεὶ ἀλαλήτους. ΣΤΟΠ. Δεχθῆτε θερμώτατα συγχαρητήρια Παλαιοημερολογιτῶν Νομοῦ Λαρίσης.

Εὐδύμιος Τριανταφύλλου

Ἀξιομ. Χωροφ. ἐ. ἀ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι αἱ συνεδριάσεις τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ γίνωνται ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν δις τῆς ἐβδομάδος ἥτοι ἐκάστην Τρίτην ἀπὸγευμα 5—8 μ. μ. καὶ Παρασκευὴν πρωῒαν 10—1 π. μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐρίσκεται εἰς τὴν λίαν δυσχερῇ θέσιν νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι διακόπτει τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς, οἵτινες δὲν θὰ σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὰς συνδρομὰς των μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1968.

Καὶ τοῦτο λόγῳ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν.

Βάπτισις αλλοθρήσκου Ὁθωμανοῦ

Ἐν μέσῳ πιστοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Παλαισημερολογιτῶν ΔΡΑΜΑΣ, καὶ με ζέουσιν πίστιν καὶ θέλῃσιν προσήλθε καὶ ἐβαπτίσθη ὁ ἐκ Κομοτινῆς Ὁθωμανὸς Χουσεῖν, ὀνομασθεὶς Γεώργιος ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου του Κων/νου Γεωργίου, λαβὼν τὸ ἐπώνυμον Σωτηρόπουλος.

Πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἀνῆλθεν ἐπὶ καθίσματος καὶ ὁμολόγησε πίστιν πρὸς τὸν Ἀριστὸν εἰπὼν: Πιστεύω εἰς τὸν Χριστὸν καὶ θέλω νὰ βαπτισθῶ, καὶ τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ ἀνεφώνησεν ἅγιος τρίς.

Τὸ Ἱερὸν Μυστήριον ἐγένετο τὴν 5 Ὀκτωβρ. ἐ. ἔ., καὶ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου, βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Νικολάου Χρ. Διαπίδη.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Αἱ δῆθεν προσφοραὶ τῶν Παπικῶν

Εἰς μάτην «Ἡ Καθολικὴ», ὄργανον τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν, προβάλλει τὸ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος δῆθεν ἐνδιαφέρον καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν προσφοράς τῶν ἀποθιωσάντων Πάπα Ρώμης Ἰωάννου τοῦ ΚΓ' καὶ τοῦ Οὐνίτου Ἐπισκόπου Γ. Χαλαθαζή, διὰ νὰ μᾶς συγκινήσῃ. («Καθολικὴ» ἀριθ. φύλ. 1598, 1600). Διότι δὲν λησμονοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι τὰς ἐν ταῖς ἐγκυκλίαις τοῦ πρώτου ἱταμᾶς πρὸς «τοὺς κεχωρισμένους ἀδελφούς» προσκλήσεις περὶ «ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίν τῆς Ρώμης» διὰ τῆς ἀποδοχῆς ὑπ' αὐτῶν ὧν τῶν κακοδοξίων αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν

ἀπέλιπτα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν προσπάθειαν τοῦ δευτέρου διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι προπαγάνδας του.

Οὔτε καὶ τοὺς σκοτίους σκοποὺς τῆς «Οὐνίας» ἀγνοοῦμεν καὶ τὰ ὅσα κακουργήματα διέπραξεν αὕτη εἰς βάρος τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν, εἰς τὴν Ὀρθόδοξόν πατε Πολωνίαν, ἐνθα ἑκατοντάδες χιλιάδων Ὀρθοδόξων εὔρον τραγικὸν θάνατον. «Οἱ ἱερεῖς κατεδιώκοντο, τὰ παιδιὰ ἀπέθνησκον ἀβάπτιστα, οὔτε ὕδωρ ἐπιστρέπετο εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ ἀντλήσωσι, ἀν μὴ ἀπεδέχοντο τὴν ψευδοέγνωσιν».

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

τῶν Ὁρθοδόξων, ἄλλοι μὲν ἐτροχίσθησαν, ἄλλοι συνετρίβησαν τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἄλλοι ἐλογγχεύθησαν, καὶ ἄλλοι ἐπὶ πασσάλων ἀπέθανον· αἱ γυναῖκες δὲ καὶ τὰ παιδία αὐτῶν, αἱ μὲν κατεκόπτοντο τὰ στήθη, τὰ δὲ ἐκαίοντο ἐπὶ τῆς ἐσχάρας»!!! (Μητροπολίτου Θυατείρων Ἐγκυκλ. 1930, σελ. 31—32). Τὰ αὐτὰ συνέβησαν εἰς τὴν Οὐγγρο-βλαχίαν, Σερβίαν, Δυτικὴν Ρωσίαν.

Τί δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν βανδαλισμῶν τῶν ὀρθῶν τοῦ πάπα κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων; Τί δὲ περὶ τῶν κακουργημάτων των εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου; Ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ γῆ εἶναι ποτισμένη μὲ τὰ μαρτυρικὰ αἵματα τῶν ἀθῶων θυμάτων τῶν αἰμοδόρων δημίων τοῦ πάπα.

Εἶναι λοιπὸν χριστιανοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Εἶναι ὁ πάπας των ἀντιπρόσωπος τοῦ «πράου καὶ ταπεινοῦ τῇ καρδίᾳ» Ἰησοῦ, ὅστις Ἰησοῦς «λοιοδουρούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, ΠΑΣΧΩΝ ΟΥΚ ΗΠΕΙΛΕΙ», (Α' Πέτρ. β' 23), καὶ «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῇν ῥιχθήν»;

Ταῦτα, λέγουν, ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ τὰ καταδικάζομεν. Ἀλλ' ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, ποῦ «τὸ ἀλάθητον» τοῦ Πάπα, ἐφ' ὅσον εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον, ὅτι ὅλαι αἱ εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων βιαιοπραγίαι ἐξευτελήσθησαν μὲ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιβράβευσίν του; Εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ἂν αἱ σημεριναὶ περιστάσεις τὸ ἐπέτρεπον δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ ἴδια μέσα οἱ Ἀρχοντες τοῦ Βατικανοῦ πρὸς ἐξανδραποδισμόν τῶν Ὁρθοδόξων, τοὺς ὁποίους μισοῦν θανάσιμως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤλλαξαν οἱ καιροί, ἤλλαξαν καὶ αὐτοὶ μεθόδους, μετερχόμενοι τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοτίων σκοπῶν των.

Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλλην. Ἐκκλησίαι

Ἀλλ' εἰς ποίους ἔρχονται νὰ κηρύξουν τὸν Χριστόν; Εἰς Κινέζους ἢ Μαλαισίους; Ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ Ἐκκλησίαι, ἡ τοῦ Βυζαντίου, τῶν Φιλίππων, τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Βερροίας, τῶν Θηβῶν, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου, αἱ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν ἐτέρων τριῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι Ἀποστολικά, διακρατοῦσαι ἀλόωθτον τὴν Ἀποστολικὴν παράδοσιν. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἐπομένως τῆς ἐκ τῶν παπικῶν κατηχήσεως. Ὡς λάβουν λοιπὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰς εἰδωλοκρατικὰς χώρας, οἱ ψευδαπόστολοι οὗτοι, διὰ νὰ κηρύξουν ἐκεῖ τὸν Χριστόν. Ἡμεῖς, ἐκ πολλῶν τεκμηρίων διεπιστώσαμεν, ὅτι εἶναι «λοιοδουρούμενοι οὐκ ἀντελοιδόρει» ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγῇν ῥιχθέν.

τῶν προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενοι». Εἰς μάτην λοιπὸν κοπιοῦν. Ἄν ἐπιθυμοῦν τὴν μεθ' ἡμῶν ἔνωσιν εἰλικρινῶς, ὥς ἀποβάλλουν τὰς ἀπὸ τοῦ 9ου μ.Χ. αἰῶνος καινοτομίας των, ὁπότε αὐτομάτως θὰ εὐρεθῶμεν ἡνωμένοι.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 1 Νοεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζει ὁ νεόδημτος τρισυπόστατος Ἱερός Ναὸς Ἐθαγγελιστρίας Καραβᾶ — Πειραιῶς.

— Τὴν 8 Νοεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς εἰς Ν. Ἡράκλειον.

— Τὴν 11 Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί.

1. Ἡ Ἱ Μονὴ τοῦ Σεβ. Διαουλίας κ. Ἀκακίου δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

2. Ἡ Ἱ Μονὴ τοῦ Π. Νήφωνος εἰς Ἀνθοῦσαν.

3. Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀμφιάλης δι' Ἀρχιερ. Λειτουργίας.

4. Ὁ Ἱ. Ναὸς Βιλλίων δι' Ἀρχιερ. Λειτουργίας.

— Τὴν 14 Νοεμ. ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποσ. Φιλίππου, καὶ Ἀγ. Νεομάρ. Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοὶ Πειραιῶς καὶ Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΛΟΓΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Περὶ ταπεινοφροσύνης.

Εἴαν ἔλθῃται ἄνθρωπος τὴν ταπείνωσιν, συντόμως ἔρχεται εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὅς φωτίζει ἢ διδάσκει πάσας τὰς ἀρετὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Οὔτε ἄσκησις, οὔτε κακουχία, οὔτε παντοῖος πόνος σώζει, εἰ μὴ γνησία ταπεινοφροσύνη.

(ὑπὸ Πατέρων)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδείχται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1969 ἐξετυπώθησαν ἐφ' ἑτέρος μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως διαβιβάσωσιν ἀμέσως τὰς παραγγελλίας των. Τὸ προῖόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου μας.

Τίμαι ἡμεροδ. Τοίχου δρ. 10 τσέπης δρ. 3 καὶ καρτελλῶν ἀναρτήσεως ἡμερολογίου τοίχου δραχ. 3.